

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.096/2024/6.

A Debreceni Ítéltábla a Winkler és Társai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME; ügyintéző dr. Rác Orsolya ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg.:..., adószáma: ...) felperesnek – a Falcsik Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME; ügyintéző dr. Falcsik István ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg.:..., adószáma: ...) alperessel szemben szerződésszegéssel okozott kár megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2024. február 6-án meghozott 10.G.40.177/2022/52/I. számú ítélete ellen a felperes részéről 53. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 800 608 (nyolcszázezer-hatszáznyolc) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg az alperesnek 13 200 000 forint elsőfokú perköltséget.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes betonhuzalgyártással foglalkozik, amely mellett import tevékenységet is végez. A vámjárással kapcsolatos ügyintézés a felperest is magában foglaló M. A. vállalatcsoport másik tagja, a KFT. bonyolítja. A felperes továbbá vámjogi képviselőként az alperes szolgáltatását is igénybe vette, részére közvetlen vámkezelési meghatalmazást adott. A felperes 2015. évtől állt rendszeres szerződéses kapcsolatban az alperessel.

[3] A felperes 2018. évben 7213914900 és 7213914100 vámtarifa számok alatt melegen hengerelt acélhuzalt importált ORSZÁGBól. Az alperesnek egyedi vámkezelésekre vonatkozó vámkezelési meghatalmazást adott, amelyekben mint közvetlen képviselőjét megbízta „Az Unió Vám kódex létrehozásáról” szóló Európai Parlament és a Tanács 952/2013/EU rendelet (2013. október 9.) (a továbbiakban: Vám kódex) 18. cikkében foglaltak szerint a vámjárással, utólagos vámjárással során történő közreműködésre, utólagos módosítások benyújtására, határozatok átvételére, illetve a vámhatóság előtti képviseletére. Megállapodásuk szerint a vámjogszabályok vagy a vámhivatal által megállapított jogok és

kötelezettségek, korlátozások a megbízót a megbízott tudomására jutásától illetik meg és terhelik.

[4] Az Európai Unió 2016. évben felügyeleti eljárást vezetett be az acélhuzalokra, amely eljárás alatt a felperest a Kereskedelmi és Iparkamara részére adatszolgáltatási kötelezettség terhelte. Az Európai Unió Bizottsága (a továbbiakban: Bizottság) az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozóan ideiglenes védintézkedések bevezetéséről szóló 2018/1013. végrehajtási rendelettel (a továbbiakban: Ideiglenes rendelet) 2018. július 19-i hatállyal ideiglenes, majd 2019. február 2-ai hatállyal az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozó végleges végintézkedések bevezetéséről szóló 2019/159. végrehajtási rendelettel (a továbbiakban: Végleges rendelet) védintézkedést vezetett be. Ennek megfelelően 2018. július 19-től korlátozta az acéltermékek Európai Unión kívülről történő behozatalát, egyidejűleg vámkontingenst nyitott azzal, hogy az abból nem részesülő behozatalokra 25 %-os mértékű kiegészítő vám kivetését írta elő. A vámkontingens kezelésére vámkontingens kezelési rendszert – RENDSZER1 – hoztak létre, amelynek központi eleme a Bizottság által üzemeltetett informatikai rendszer, amely automatizált adatcsere alkalmazásával rögzíti és nyilvántartja a tagállamok vámhatóságai által elektronikus úton továbbított vámkontingens iránti kérelmeket és elvégzi a vámkontingens mennyiségek kérelmeknek megfelelő automatikus kiosztását.

[5] Az alperes 2018. augusztus 27-e és 2018. december 3-a között vámkezelési meghatalmazás alapján 15 esetben nyújtott be vámáru-nyilatkozatot akként, hogy abban a vámkontingenst nem jelölte meg. Ennek ellenére – a vámhatóság elektronikus rendszerében megállapítható hiba miatt – vámot nem szabtak ki, a vámhatározatokban 0% vámterhet állapítottak meg.

[6] A KFT. munkavállalója, L. A. 2018. augusztus 28-án az ügyfelek számára elérhető RENDSZER2 rendszeren keresztül megbizonyosodott arról, hogy a kontingens az elektronikus rendszerben feltüntetésre került; 2018 novemberében egyeztetett K. I. alperesi vámügyintézővel annak megállapítása érdekében, hogy további termékek importálásához rendelkezésre áll-e kontingens. A rendszer azonban hibásan működött, mivel az alapmennyiséget jelenítette meg a felhasznált kontingens rögzítése helyett.

[7] Az alperes 2018. december 20-án a vámáru-nyilatkozatok módosítása iránti kérelmet terjesztett elő, kérve a vámkontingens biztosítását. A kérelem benyújtását követő 2. munkanapon (2018. december 27-én) azonban a vámkontingens kimerült. Az elsőfokú vámhatóság ennek ellenére elindította az igénylést, a felperes kérelmét nyilvántartásba vette és a vámáru-nyilatkozatokat 2019. február 20-án ennek megfelelően automatikusan módosította.

[8] A Bizottság Adózás és Vámuniós Főigazgatóságának döntése alapján – amelyről a 2020. április 20-án értesítette a vámhatóságot – a felperes 113 kg áruja részesült a kontingensből. Az elsőfokú vámhatóság 14 vámeljárás keretében 2019. június 17-én összesen 181 781 800 forint vámot és 49 081 052 forint általános forgalmi adót, további egy vámeljárást illetően 2019. július 4-én 8 360 800 forint vámot és 2 257 429 Ft általános forgalmi adót vetett ki a felperes terhére.

[9] A felperes 2019. június 27-én a vámterhek elengedésére irányuló kérelmet nyújtott be az elsőfokú vámhatósághoz, amely azt elutasította, az elsőfokú határozatokat a HIVATAL helybenhagyta. A határozatok elleni közigazgatási perben a Debreceni Törvényszék a 2020. december 10-én meghozott .../11. alatti ítéletével a keresetet elutasította; a Kúria .../3. alatti, 2022. június 23-án keltezett határozatában a Debreceni Törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta.

[10] A felperes a keresetében „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:142. §-a alapján szerződésszegéssel okozott kár megtérítése jogcímén kérte kötelezni az alperest 198 290 208 forint tőke, ebből 190 142 480 forint után 2019. szeptember 26-ától, valamint 8 147 728 forint után 2022. november 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére. A vámkezelési meghatalmazást megbízási szerződésként határozta meg. Érvelése szerint nyilvánvaló volt, hogy nem vámteherrel, hanem a vámkontingens részeként kiegészítő vám kiszabásának mellőzésével kívánta szabad forgalomba helyezni áruját, amelyről az alperesnek tudomása volt. A vámáru-nyilatkozatokat az alperes töltötte ki az ő nevében és képviselőként, de szakszerűtlenül, a hatályos vámügyi jogszabályokat megszegve járt el, tevékenysége a szerződés alatt elvárható gondosság mércéjének nem felel meg. Ha az alperes a vámáru-nyilatkozatokat helyesen nyújtotta volna be, akkor ő részesült volna az akkor még szabadkerettel rendelkező vámkontingensből, és nem került volna sor 25%-os kiegészítő vám és a kapcsolódó áfa kiszabására.

[11] Az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes megbízása alapján közvetlen vámjogi képviselőként járt el. A felek között nem volt a felek jogait és kötelezettségeit részleteiben taglaló, a felelősségi szabályokat tartalmazó írásbeli szerződés, a felperes az egyes vámkezelések kezdeményezése érdekében kizárólag egy vámkezelési meghatalmazást töltött ki és írt alá, amely csak azokat a releváns adatokat tartalmazta, amelyek a megbízás ellátása érdekében szükségesek. A felperes az egyéb kódok mezőt üresen hagyta, az egyéb megjegyzések rovatában sem jelölte meg, hogy a vámkontingens alkalmazását kéri; a vámkezelésre vonatkozó hatósági határozat átvételét követően sem kifogásolta a kontingens alkalmazásának hiányát. A felperes keresetében nem jelölte meg azt, hogy az alperesi mulasztás miért és mennyiben tekinthető a szerződés lényeges tartalmának. Utalt arra is, hogy a vámvisszatérítési eljárásban a felperes is a vámhatóság hibáját jelölte meg fizetési kötelezettsége okaként. A közigazgatási eljárást követő perben is azt állapították meg a bíróságok, hogy a vámhatóság hibáját a felperesnek és a hozzá hasonló, az acélszakmában működő kereskedőknek fel kellett volna ismerniük. Ebből következően a felperesnek lehetősége volt az alperesi hiba korrigálásával a fizetési kötelezettség elkerülésére, másrészt nem hivatkozhat a szolgáltatás olyan hibájára, amelyet ismert vagy ismernie kellett volna.

[12] Hivatkozott arra is, hogy a felperes a befizetett vámterhet költségként elszámolta, a társasági adófizetési kötelezettségét csökkentette. A visszatérítési eljárással összefüggésben felmerült költség pedig a kár fogalomnak nem feleltethető meg, nincs okozati összefüggésben a károkozó magatartással.

[13] A vámkontingens annak szabályszerű igénylése esetén is csak egy lehetőség, nem jár automatikusan. Amennyiben a bíróság felelősségét megállapítaná, úgy a felperes, illetve a vámhatóság is közrehatott a felperest ért kár bekövetkeztében, a károkozásra az érintettek által közösen került sor, a felperes a felelősség arányát nem határozta meg.

[14] Hangsúlyozta, hogy nem vámtanácsadói szolgáltatást nyújtott, ezért nem volt elvárható tőle a vámkontingens rendelkezéseinek nyomon követése, a felperes képzett logisztikai szolgáltatót és szakembert vett igénybe. A szerződés megkötésekor nem láthatta előre a kontingens fajtakód megjelölésének hiánya miatt bekövetkező esetleges károkat, ezért az egyéb károkat és az elmaradt vagyoni előny kompenzálását a Ptk. 6:143.§ (2) bekezdés szerint a felperes nem kérheti.

[15] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

[16] A peres felek egyező előadása alapján megállapította, hogy a Vámkódex szabályozásának alapulvételével a felek jogviszonyára a megbízási szerződés anyagi jogi rendelkezései irányadók.

[17] Kifejtette, hogy a Ptk. 6:142. §-a szerinti kontraktuális kártérítési felelősségnél a károkozó magatartást a szerződésben vállalt kötelezettség megszegése jelenti, egy olyan kötelezettség nem teljesítése, vagy nem szerződésszerű teljesítése révén, amelyet az illető fél a helyzete és a szerződéssel járó kockázatok felmérése után, önként vállalt magára. Ennek következménye a kontraktuális felelősség szabályozásánál az objektivizált alapú kimentés. A szerződésszegés kárkövetkezményeinek telepítése elsősorban kockázatelosztást és nem valamely egyéni hiba szankcionálását jelenti, a szerződéses, azaz önkéntes kötelezettségvállalás nem szerződésszerű teljesítésének szankcionálása nem lehet a szerződésszegő fél igyekezetének függvénye. A szerződésszegést, a kárt, továbbá a kár és a szerződésszegés közötti okozati összefüggést a károsultnak kell bizonyítania. E három feltétel sikeres bizonyítása esetén kell a kötelezettnek kimentenie magát a Ptk.-ban megszigorított, új kimentési rendben.

[18] A bizonyítás eredményeként megállapította, hogy a megbízási szerződésben az alperes a perbeli termékek vámteher kiszabása nélküli szabad forgalomba helyezésére nem vállalt kötelezettséget. A felek közötti, 2015. évtől fennálló tartós jogviszony miatt a perrel érintett időszakban a vámkezelési meghatalmazáson a vámáru vételárát, nettó/bruttó súlyát, számlaszámot a felperesi cégsoporthoz tartozó KFT. munkavállalója töltötte ki, a vámoltatáshoz szükséges további adatokat az alperes vámügynökei rögzítették, a vámáru-nyilatkozatot elektronikus úton az alperes nyújtotta be a vámhatósághoz a perben releváns preferenciakód:100, kontingens: - megjelöléssel. A felperes a vámáru-nyilatkozatot nem kérte el utólag az alperestől, részére kizárólag a vámhatósági határozatot kézbesítették. Figyelembe vette, hogy a felperesnek az Európai Unióban az acéltermékek importjának várható változásáról már az ideiglenes védintézkedés bevezetését megelőzően ismerete volt. Az ügyfelek számára elérhető nyilvános RENDSZER2 rendszerből L. A. 2018. augusztus 28-án a kontingens tényét megismerte, ezt követően a felperesnek a további importált acéltermékek behozatala miatt a még fennálló kontingenst 2018 novemberében ellenőrizte. Miután a vámkontingens kérelem kizárólag olyan árura nyújtható be, amely a behozatalt követően feldolgozásra kerül, emiatt a felperesnek tisztában kell lennie az adott termékre vonatkozó szabályokkal, a RENDSZER2 rendszerben pedig megtalálható az intézkedés háttérjogszabálya, és a termékhez kapcsolódó minden információ. A Ptk. 6:62. § (2) bekezdése alapján a felperes nem hivatkozhat a tájékoztatási kötelezettség megsértésére olyan jogokkal, tényekkel és adatokkal kapcsolatban, amelyeket ismert, vagy közhiteles nyilvántartásból vagy más forrásból ismernie kellett.

[19] A felperes az egyes vámkezelési meghatalmazásokon nem jelezte, hogy a melegen hengerelt acélhuzal behozatalát vámkontingens igénybevételével kéri. Az alperesnek a kontingens igénylésére sem szerződéses, sem jogszabályi kötelezettsége nem volt, a Ptk. 6:272. §-a alapján csak a megbízó által rábízott feladat ellátására volt köteles. Értékelte, hogy habár a felperes 2018 augusztusában értesült a vámkontingensről, nem ellenőrizte, hogy kifejezett kérelme hiányában a perbeli acéltermék vámmentes behozatalára miként került sor. Habár tapasztalta 2018 novemberében, hogy a rendszer a vámkontingens mértékére értelmezhetetlen adatokat tüntet fel, továbbra sem intézkedett, amely a terhére értékelendő önhiba, amelyre előnyök szerzése végett nem hivatkozhat a Ptk. 1:4.§ (2) bekezdése alapján.

[20] Mindezek alapján a szerződésszegés, valamint az oksági kapcsolat hiányát állapította meg, amely önmagában kizárja a kártérítési felelősség fennállását, ezért az alperes védekezésében megjelölt további hivatkozásokat nem vizsgálva a felperes keresetét elutasította.

[21] Rögzítette, hogy a pernyertes alperes a perköltségét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése alapján megbízási szerződés szerint számította fel; részben óradíjat, részben sikerdíjat érvényesített; azonban a ráfordított munkaórát nem határozta meg. A sikerdíj maximális összege 19 800 000 forint, ekként nem értelmezhető a felek által meghatározott és a megbízott részére kifizetendő ellenérték maximális összege másként, mint hogy a sikerdíj összege a teljes ügyvédi munkadíj kétharmadát meghaladja. Emiatt „Az ügyvédi tevékenységről” szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 30. § (3) bekezdése szerint azt harmadával csökkentette az Ükr. 2.§ (2) bekezdése alapján, további mérséklésnek nem találta indokát. Ennek megfizetésére a felperest „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

[22] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, valamint kötelezését perköltsége megfizetésére. Másodlagosan kérte a Pp. 381. §-a szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, abból helytelen jogi következtetésre jutott és a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdései szerinti indokolási kötelezettségét is megsértette, a bizonyítékok mérlegeléséről nem adott számot.

[23] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen róta a terhére, hogy a vámáru-nyilatkozatban nem jelölte meg a kontingens igénybevételét, hiszen a vámáru-nyilatkozatokat az alperes töltötte ki; azokat ő akkor nem is kapta kézhez. Annak pedig az alperes is tudatában volt, hogy a felügyeleti intézkedés bevezetése a kontingens bevezetésének „előszobája”.

[24] Állította, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vette a terhére figyelembe a megelőző eljárásban a bíróságok által tett megállapításokat, hiszen – mivel az alperes a felperes megbízottjaként járt el – azon eljárásokban az alperes mulasztásait is a felperes

terhére értékeltek. Az azon ítéletekben tett megállapításokat tehát vizsgálni kellett volna abból a szempontból, hogy mely mulasztások esnek az ő és melyek az alperes terhére.

[25] Az elsőfokú ítélet [23] és [26] pontja ellentmond a perben előadott tényeknek, és az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy a szakszerűtlen megbízói utasítással összefüggésben előadott érveit miért nem vette figyelembe. A Ptk. 6:273. § (3) bekezdése alapján a célszerűtlen, szakszerűtlen utasításra az alperesnek akkor is fel kellett volna hívnia a figyelmét, ha elfogadja, hogy a megbízás vámteherrel történő behozatalra irányult. Legkésőbb 2018 novemberében, a még fennmaradó kontingensről való érdeklődésből az alperesnek észlelnie kellett volna, hogy a felperes vámteher nélkül akarja az árut behozni; ez következett abból is, hogy korábban 0%-os vámteherrel importált. Kiemelte, hogy 2018 decemberében az alperes az ő utasítása nélkül javította ki a vámáru-nyilatkozatokat, azaz tudta, hogy az érdekeinek a vámteher nélküli import felel meg.

[26] A perben nem hivatkozott arra, hogy nem ismerte a vonatkozó jogi szabályozást, a védintézkedés tárgyban többször felvette az alperessel is a kapcsolatot, 2018 novemberében kifejezetten a szabad kontingensről kért tájékoztatást. Szerinte a Ptk. 6:62. § (2) bekezdése az alperesre is irányadó.

[27] Hivatkozott arra is, az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy az által a megjelölt körülményekre miért nem volt figyelemmel. Az elsőfokú ítélet csupán rögzíti az okozati összefüggés hiányát, de ezen megállapítás okát nem adja. Fenntartotta, hogy a megbízási szerződés az importált termékek szabad forgalomba helyezettetésére irányult, amelynek módját a szakmai ismerettel rendelkező alperes határozta meg. A felek együttműködése alatt bekövetkezett jogszabályváltozást követően az alperes akkor járt volna el a kellő gondossággal, ha ezt követően a felperessel rögzíti a vámkezelés módját. Az alperes a vonatkozó jogszabályok ismeretének hiányában, azaz saját hibájából nem kért utasítást.

[28] Álláspontja szerint az alperes javára megítélt perköltség jogséértő. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott számítási mód csak akkor lett volna alkalmazható, ha az alperes részletes óraelszámolást csatol.

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak ténybeli és jogi megalapozottsága miatt. Kérte továbbá az alperest a másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezni. Álláspontja szerint a fellebbezés nem felel meg a Pp. 371. § (1) bekezdés *b)* pontjának, ami a felülbírálat akadálya. Az elsőfokú ítélet adminisztratív hiba folytán a vámáru-nyilatkozat kitöltőjeként az alperes helyett valóban a felperest rögzíti, azonban ezt meghaladóan az ítélet [4] bekezdése helytálló. A felperes ugyan hiányolja, hogy az elsőfokú ítélet nem rögzíti a felügyeleti intézkedéssel kapcsolatos alperesi tudattartalmat, de nem adja indokát annak, hogy ezen – illetve a tényállásban az előzményi eljárásokra és az alperes kontingenssel kapcsolatos ismereteire vonatkozó – ítéleti rendelkezéseket miért akarja megváltoztatni. E mellett a Pp. megjelölt rendelkezése alapján rögzíteni kellett volna, hogy milyen következtetés levonását várja a másodfokú eljárásban; a bizonyítékok értékelését miért tartja okszerűtlennek.

[30] Kiemelte, hogy a felperes a piaci szabályok vonatkozásában nem tekinthető laikusnak, továbbá őt a speciális szaktudással rendelkező KFT. képviselte; az alperessel

azonos szakértelemmel rendelkezett és tudomással bírt a kontingens bevezetéséről. A felperes a konkrét szerződésszegő magatartást nem jelöli meg; annak sem adja indokát, hogy neki miért kellett volna utasítást kérnie. Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy ő nem vállalt kötelezettséget a behozott áruk vámmentes vámkezelésére. A megbízó érdeke és tájékoztatási kötelezettsége tartalma volt, hogy az általa ismert és igénybe venni kívánt kedvezményekre vonatkozóan informálja megbízottját. Ennek hiányában a tájékoztatási kötelezettség megsértésével kapcsolatos jogi következtetés megalapozott.

[31] Kiemelte, hogy a fellebbezés kizárólag a jogsértés hiányára vonatkozó megállapításokat támadja, a kártérítés egyéb feltételei vonatkozásában kifogást nem támaszt; így nem támadja az elsőfokú döntést az oksági kapcsolat hiányával összefüggően sem. Jogorvoslati kérelem hiányában ettől eltérő megállapítást az ítéltábla sem tehet, az ítélet érdemi megváltoztatása – a felülbírálati jogkör korlátaira tekintettel [Pp. 370. § (1) bekezdés] – nem lehetséges. Kiemelte ugyanakkor, hogy a felperest ért kár nem következett volna be, ha a vámhatóság informatikai rendszere megfelelően működik, illetve a felperes az alperesi teljesítést megvizsgálja, és értesíti alperest a teljesítés általa vélt hibájáról.

[32] A perköltséggel kapcsolatos fellebbezési érvekkel összefüggésben rögzítette, hogy a 2023. október 25-én beadott érdemi nyilatkozata mellékleteként csatolta az ügyvédi megbízási szerződést, valamint a költségelszámolási nyomtatványt, az órakimutatást 2023. november 6-án be nyújtotta, utóbbi pedig tartalmazza az elvégzett feladatokat, annak munkaóra igényét is. Rendelkezésre állt tehát olyan dokumentum, amelyből megállapítható volt a felmerült munkadíj mértéke, és a megbízási szerződés alapján megállapított sikerdíj mértéke is. Az Üttv. rendelkezés kétharmados szabályának alkalmazására kifejezetten a fellebbezés bejelentésétől következően az ítéltáblának van lehetősége, hiszen a peres eljárásban felmerült munkadíj – különösen a sikerdíj – mértékének megállapítására akkor van lehetőség, amennyiben az eljárás jogerősen befejeződik. A másodfokú eljárásban további, óradíj alapú munkadíja merült fel, melyet a szerződés szerint érvényesíthet, a sikerdíj mértékének meghatározásánál az eljárás során felmerült teljes munkadíjat kell alapul venni, az Üttv. 30. §-ban meghatározott érvényesítési korlát alkalmazásánál. Az ügyvédi megbízás teljesítésével kapcsolatosan eljáró ügyvédi irodának 4 800 000 forint munkadíja merült fel. A megbízási szerződés alapján kifizethető teljes megbízási díj maximált összege 19 800 000 forint, amelyből a sikerdíj mértéke a szerződésben maximált teljes megbízási díj összegére tekintettel 15 000 000 forint. Kérte az első-, mind a másodfokú eljárásban ügyvédi megbízási díjként 18 000 000 (4 800 000 forint munkadíj és 13 200 000 forint sikerdíj) megállapítását.

[33] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében előadta, hogy a fellebbezés megfelel a Pp. 371. § (1) bekezdés *b)* pontjának is, az nem követeli meg, hogy az elsőfokú ítélet minden pontjára kiterjedően meghatározza, hogy annak megváltoztatását miként és milyen okból kívánja. Megjelölte az alperes által elkövetett jogsértést. Kifejezetten kifogásolta az elsőfokú bíróság okság hiányára vonatkozó megállapítását is, az elsőfokú bíróság ezen megállapítását ugyanakkor nem indokolta, ekként azt fellebbezésben részletesen cáfolni nem tudta.

[34] Az alperes által hivatkozott órakimutatást részére nem kézbesítették, a képernyőfotó annak csatolását nem igazolja. Mivel az alperes az elsőfokú eljárásban nem csatolt szabályszerű ügyvédi perköltségigényt, perköltség nem illeti meg. Sikerdíj az alperest a másodfokú eljárásban érvényesített munkadíj kétharmadáig érvényesíthető.

[35] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

[36] A felperes fellebbezése alaptalan.

[37] A fellebbezési ellenkérelemre tekintettel rögzíti az ítéltábla, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdés *b)* pontja csak azt a követelményt támasztja a fellebbező felé: határozott kérelmet fogalmazzon meg arról, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül. Az elsőfokú bíróság kifogásolt rendelkezése a felperes fellebbezése szerint a kereset elutasítása és a perköltségben való marasztalása, a fellebbezés azt is tartalmazza, hogy azt az ítéltábla mennyiben változtassa meg (adjon helyt a keresetének és mellőzze a perköltségre vonatkozó marasztalást), a megváltoztatás indokait is közli. Ekként a fellebbezés megfelel a Pp. 371. § (1) bekezdés *b)* pontjának. Az alperes fellebbezési ellenkérelmével szemben ezen jogszabályi rendelkezés nem értelmezhető akként, hogy a fellebbezőnek az elsőfokú bíróság ítéletében kifogásolt valamennyi bekezdéssel összefüggésben meg kellene jelölnie, hogy ahelyett a másodfokú bíróság milyen tartalmú döntést hozzon és ennek külön-külön indokát is közölnie kellene.

[38] A felperes a másodlagos fellebbezési kérelmében a Pp. 381. §-a alapján kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ugyanakkor kifejezetten nem jelölt meg az ezt megalapozó, az ügy érdemi eldöntésére kiható olyan lényeges eljárási szabálysértést, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. Eljárási szabálysértésként az indokolási kötelezettség megsértését állította csupán. Ezzel összefüggésben rögzíti az ítéltábla, hogy az indokolási kötelezettség csak azt az elvárás támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolása az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki {3169/2019. (VII. 10.) AB határozat [32]; 3159/2018. (V. 16.) AB határozat [31]}. Az indokolási kötelezettségből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {26/2020. (XII. 2.) AB határozat [22]}. Nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését az, ha a bíróság által kifejtett okokkal, indokokkal a jogorvoslatot kezdeményező fél nem ért egyet, vagy azt hiányosnak ítéli.

[39] Az indokolási kötelezettség megszegése továbbá általában nem alapozza meg az ítélet hatályon kívül helyezését, mivel az az indokolás megváltoztatásával vagy kiegészítésével rendszerint orvosolható a másodfokú eljárásban. Az indokolás hiánya csak akkor teszi szükségessé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha egyáltalán nem állapítható meg az elsőfokú bíróság döntésének indoka [amely az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányossága, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan - Pp. 380. § *c)* pont]. Ez jelen perben nem állt fenn.

[40] Az elsőfokú ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésének feltételei nem álltak fenn, azért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül.

[41] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, annak indokait részben osztotta.

[42] A peres felek között nem vitatottan a Vámkódex 18. cikk (1) bekezdése szerinti közvetlen vámjogi képviseletre vonatkozó szerződések jöttek létre, amelyek alapján az alperes mint vámjogi képviselő a felperes nevében és érdekében járt el. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felek közötti jogviszonyra a megbízási szerződésre irányadó rendelkezéseket kell alkalmazni.

[43] Az alperes fellebbezési ellenkérelmére tekintettel rögzíti az ítéltábla, hogy a megbízási szerződés alapján a kötelezettet a gondos eljárás kötelezettsége terheli; akkor is megszegi a szerződést, ha a tevékenysége az elvárt gondosság mércéjének nem felel meg (Kúria Gfv.30.262/2023/7.). Ha tevékenysége a szerződés alapján megkövetelt gondos eljárás követelményének megfelelt, szerződésszegést nem követett el, a szerződésszegésért való felelősség alapvető feltétele sem valósul meg, ezért a szerződésszegésért való felelősség alóli kimentés feltételeinek vizsgálata sem szükséges.

[44] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetére tekintettel helytállóan vizsgálta a felek közötti szerződések tartalmát. A felek között az egyes perbeli termékek vámkezeléseire vonatkozóan eseti megbízások jöttek létre, a felperes vámkezelési meghatalmazást küldött meg az alperesnek, amely a felek közötti jogviszonyt részletesen nem szabályozta. A felperes az alperesnek megküldött eseti megbízásokban csak a vámáru vételárát, nettó-, bruttó súlyt, számlaszámot töltötte ki; sem az egyedi vámkezelési meghatalmazásokon, sem ahhoz kapcsolódóan megjegyzésként, vagy egyéb módon nem rögzítette, hogy az érintett áruk vámkezelését a vámkontingens terhére kéri.

[45] Az ítéltábla ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a Ptk. 6:272. § (1) bekezdése „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény 474. § (1) bekezdésével ellentétben már nem tartalmazza a megbízó érdekeinek megfelelő teljesítés kötelezettségének az előírását. A megbízott kötelezettsége, hogy a szerződésben és az esetleges utasításokban meghatározottak szerint teljesítse a megbízást; a megbízott jogosult dönteni, hogyan kíván eljárni. A védintézkedés bevezetését követően az importáló döntése volt, hogy a termékek szabad forgalomba helyezését a rendelkezésre álló kontingens terhére vagy vámteher megfizetése mellett kívánja; ahogyan az elsőfokú eljárásban arra az alperes is hivatkozott utóbbit is indokolhatták gazdasági megfontolások. Ezzel összefüggésben az ítéltábla nem tulajdonított kiemelkedő jelentőséget annak, hogy a felperes korábban vámteher nélkül hozta be ezeket az árukat, hiszen korábban ilyen kiegészítő vámkötelezettség ezen áruk behozatalához nem kapcsolódott. Minden egyes vámkezelési meghatalmazással összefüggésben a felperes volt jogosult és egyben köteles is rendelkezni arról, hogy az adott árukat a vámkontingens terhére vagy a kontingens igénybevétele nélkül kívánja importálni, amelyről kifejezetten tájékoztatnia kellett volna az alperest. Ennek ellenére a vámkezelési meghatalmazások ilyen kikötést nem rögzítettek, habár a felperes tudomással bírt a védintézkedés bevezetéséről.

[46] A felperes érvelésével szemben önmagában abból, hogy a felperes képviseletében eljár L. A. érdeklődött a védintézkedés bevezetéséről, vagy a rendelkezésre

álló kontingensről, még nem következik, hogy a felek a szerződés tartalmaként határozták volna meg az importált termékek vámteher nélküli szabad forgalomba helyezését.

[47] Az ítéltábla ugyanakkor figyelemmel volt arra, hogy a Kúria .../7. számú precedensképes határozatában elvi élel akként foglalt állást, hogy az olyan jogviszonyokban, amelyben valamely speciális tevékenység ellátásához szakértelmét kínáló féllel jön létre a megbízási szerződés, a megbízó felet a jogviszony keretein belül – esetleges szakértelmétől függetlenül is – mindig laikusnak kell tekinteni. A jelen perben hivatkozott 2/2022. Közigazgatási jogegységi határozat a Vámkódex 119. cikkét értelmezte; a Kúria .../3. számú ítéletében a vámhatóság hibájának észszerű körülmények közti észlelhetőségével összefüggésben értékelte, hogy a közvetlen vámjogi képviselővel eljáró felperes nem tekinthető laikusnak, így az acéláru-importőrökkel szemben támasztható általános, észszerűen elvárható észlelhetőség szempontjából kell megítélni a hiba észlelhetőségét.

[48] Az alperes közvetlen vámjogi képviselőként vállalta a vámeljárások, utólagos vámeljárások során történő közreműködést, utólagos módosítások benyújtását, határozatok átvételét, illetve a vámhatóság előtti megbízási képviseletet; a felperes a speciális szaktudással rendelkező alperest annak érdekében bízta meg, hogy a vámáru behozatala során helyette eljárjon. E körben az ítéltábla nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy az alperes közvetlen és nem közvetett vámjogi képviselőként járt el, mivel a megbízó felé tanúsítandó gondosság mértékére az nincs kihatással. Az alperes által vállalt gondossági kötelem körébe tartozott a feladat ellátáshoz szükséges jogszabályok és azok változásának figyelemmel kísérése és szükség esetén annak tisztázása is, hogy a felperes vámteher nélkül, a kontingens terhére kívánja-e a termékeket szabad forgalomba helyezését. A Ptk. 6:62. § (1) bekezdésében írt együttműködési és tájékoztatási kötelezettség mindkét felet egyaránt terhelte. A felperes az egyes meghatalmazásokon valóban nem nyilatkozott a vámkontingens igénybevételéről, a kellő gondosságot tanúsító, speciális ismerettel bíró alperesnek ugyanakkor észlelnie kellett volna az irányadó jogszabályok változását és az ezzel összefüggésben felmerülő kérdéseket tisztázni kellett volna a felperessel még abban az esetben is, ha ezen adatok közlése a fentiek szerint elsősorban a felperes kötelezettsége volt.

[49] A felperes megalapozottan hivatkozott arra is, hogy a Ptk. 6:273. § (3) bekezdése alapján az alperesnek figyelmeztetnie kellett volna a felperest, amennyiben az célszerűtlen, vagy szakszerűtlen utasítást ad. Ennek keretében elvárható volt annak jelzése, hogy külön erre irányuló kérelem nélkül a szabad forgalomba helyezni kívánt áruk után kiegészítő vám fizetési kötelezettség terheli.

[50] Az alperes iratellenesen állította továbbá, hogy a felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú ítéletet az oksági kapcsolat hiányával összefüggésben. A fellebbezésben a felperes kifejezetten sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az oksági összefüggés hiányát csupán megállapította, de azt nem indokolta (3. oldal 1. bekezdés), amelyből egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ezen megállapítását is vitatta.

[51] A jogi értelemben vett okozatosság fennáll, ha a kár a szerződésszegés adekvát, szerves, tipikus következménye. Meghatározónak az az ok minősül, amely az események rendszerinti lefolyása mellett az általános élettapasztalat szerint alkalmas az eredmény létrehozására. Az oksági láncban figyelembe vehető szakasz tartalmát döntően befolyásolja,

hogy a károkozásra vezető eseménysor elindítója látta, láthatta-e a bekövetkező eredményt (BH2008.299.). A Vámkódex és „A Vámkódex egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról” szóló 2015/2447 számú bizottsági végrehajtási rendelet 49. és 50. cikke alapján a szabad forgalomba bocsátás iránti eljárás kérelemre indul, amelyben a nyilatkozattevőnek kell a vámkontingens igénybevételét kérelmeznie. A vámhatóság csak a benyújtott kérelem teljesíthetőségéről dönt, a kérelemtől nem térhet el. Amennyiben tehát a vámnyilatkozatban a megfelelő kódok megjelölésével a vámkontingens igénybevételét nem kérik, úgy a vámhatóság köteles az Európai Unióba behozott importáru után a kiegészítő vám megállapítására. Az alperes a vámkontingens igénybevételét a vámnyilatkozatban nem kérte, így nem születhetett más döntés, mint a kiegészítő vám fizetési kötelezettség megállapítása. Mindezekből következik, hogy a vámáru-nyilatkozat nem megfelelő kitöltése a kiegészítő vám megfizetésében jelentkező kár adekvát oka volt. E körben nem annak volt jelentősége, hogy a megfelelő preferenciakód megadása esetén a kontingenst kétséget kizáróan biztosították-e, hanem annak, hogy a nem megfelelő kód meghatározásával az alperes azt egyértelműen kizárta. A vámáru-nyilatkozat utólagos módosítása pedig már a kárenyhítés körébe esik. Azon körülmény, hogy kérelem hiányában az áru után kiegészítő vámot szükséges fizetni az uniós jogszabályból következő, az ideiglenes védintézkedés hatályba lépését követően az alperes által az egyes eseti megbízásokra vonatkozóan létrejött szerződés megkötésekor is előre látható következmény volt.

[52] Egyértelműen megállapítható volt továbbá, hogy az alperes szerződésszegő magatartásával összefüggésben a felperest kár érte. Az alperes ellenkérelmében maga sem vitatta a kár bekövetkezését, érvelése szerint az a vámkezelések során kiszabott vámtartozásokhoz igazodik. E körben csupán a kár felperes által állított mértékét és azt vitatta, hogy a felperes visszatérítési eljárással összefüggésben felmerült költsége is kárnak minősül.

[53] A szerződésszegéssel okozott kár tényállási elemei ekként megállapíthatóak voltak, ezért az ítéltábla a kimentés körében előadottakat vizsgálta. Ezzel összefüggésben arra volt figyelemmel, hogy a felperes az acélipari piacon a huzamosabb ideje jelenlévő importőr, aki a vámügyintézéshez a vállalatcsoport másik, szintén professzionális tagját is igénybe vette, továbbá a védintézkedés és a kontingens bevezetéséről maga is tudomással bírt. A vámáru-nyilatkozatot ugyan a felperes nem kapta meg, azonban a vámhatározatokat kézhez vette, amely határozatok nem a vámkontingensből való részesedést biztosító 120-as preferenciakódot, hanem a vámfizetési kötelezettséget jelentő 100-as preferenciakódot tartalmazzák, azokban a kontingensre vonatkozó adat nem szerepelt.

[54] Azzal egyetértett ugyan az ítéltábla, hogy a vámvisszatérítési eljárásban született jogerős bírósági ítéletet annak tükrében kellett figyelembe venni, hogy azon eljárás során az alperes magatartása is a felperesnek volt betudandó, azonban e mellett is értékelni volt szükséges, hogy a felperes az adott termékek gyártásában és importálásában rendszeresen eljáró, az acélkereskedelem piacán járatos gazdálkodó. A Kúria megjelölt precedensértékű határozata szerint a felek jogviszonyában az alperes minősül professzionális félnek, azonban a felperes is köteles a tőle elvárható gondosság tanúsítására, melynek mértéke igazodik ahhoz, hogy maga is jelentős szakismerettel rendelkezik és a vállalatcsoport más, szintén szakismerettel rendelkező tagját is igénybe vette. A tőle elvárható gondosság tanúsítása esetén, a határozat egyszerű gondos átolvasása mellett is a felperesnek határozatból (preferenciakód:100, kontingens: -) fel kellett volna ismernie, hogy a termékeket nem a

kontingens terhére helyezték szabad forgalomba, akkor is, ha a vámhatóság hibája miatt 0%-os vámterhet szabtak ki (Kúria Kfv.V.35.314/2022/3). Amennyiben a felperes ezen hibát észleli, úgy annak korrigálása még olyan időben megtörténhetett volna, amikor a kontingens még rendelkezésre állt. A felperes saját jogi álláspontja szerint is a vámáru-nyilatkozat módosításával a kontingenst még igénybe tudta volna venni. E körben arra volt figyelemmel az ítéltábla, hogy a Bizottság által üzemeltetett informatikai rendszer automatizált adatcsere alkalmazásával rögzítette a tagállamok vámhatóságai által elektronikus úton továbbított vámkontingens iránti kérelmeket és végezte el a vámkontingens mennyiségek kérelmeknek megfelelő automatikus kiosztását.

[55] A Ptk. 6:144. § (1) bekezdése értelmében a károsult kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettségére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni; a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése értelmében a kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség felróható megszegése miatt keletkezett kárt a károkozó nem köteles megtéríteni. Az ítéltábla a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásával összefüggésben értékelte az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében írt megállapításait, így azt, hogy habár a felperes 2018 augusztusában a vámkontingens tényéről kétséget kizáróan értesült, ennek ellenére nem ellenőrizte azt, hogy kifejezett kérelme hiányában a perbeli acéltermék vámmentes behozatalára miként került sor. Emellett a felperes több vámügynökséggel állt jogviszonyban, a vámolttal összefüggő vámáru-nyilatkozatok, vámhatározatok összehasonlítását sem végezte el, holott a hibára ez alapján is fény derült volna, hiszen más ügynökség megfelelő preferenciakódot használt, amely a vámhatározatban is megjelent. A tőle elvárható gondosság tanúsítását elmulasztva a megküldött vámhatározatokat kellő figyelemmel nem olvasta el, nem értelmezte.

[56] A felperes tehát a tőle elvárható gondosság tanúsítása mellett még olyan időben felfedezhette volna, hogy az alperes nem az általa kívánt tartalommal töltötte ki a vámáru-nyilatkozatokat, amikor ezt jelezve a nyilatkozatok módosításával a vámkontingenst még igénybe tudta volna venni és kiegészítő vám nélkül is szabad forgalomba tudta volna helyezni az importált árut; a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerint így alappal nem tarthat igényt a kára megtérítésére. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság döntését érdemben megalapozottnak ítélte, az alperes védekezése körében előadott egyéb érveket nem vizsgálta.

[57] A perköltségviselésre vonatkozó fellebbezéssel összefüggésben megállapította az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében iratellenesen rögzítette, hogy az alperes a felszámított ügyvédi munkadíjhoz kapcsolódó óraelszámolást nem csatolt; azt ugyanis „számla részletező, teljesítési igazolás, költségjegyzék” megjelöléssel 2023. november 6-án benyújtotta, az iratok között 45. sorszámon található. Az dátumszerűen felsorolva rögzíti az egyes érvényesített tételeket, az elvégzett tevékenységet és az azzal összefüggésben érvényesített munkaórát is. A felperes a fellebbezésében kizárólag arra hivatkozott, hogy szabályszerűen előterjesztett ügyvédi perköltségigény nélkül az alperest perköltség nem illeti meg; amely hivatkozás a fentiek szerint nem valós, az ítéltábla ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegét nem vizsgálta.

[58] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[59] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek minősülő felperest kötelezte az alperesnek az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperes fellebbezési ellenkérelmével összefüggésben is benyújtotta a részletes óraelszámolást, a másodfokú eljárással összefüggésben 16 munkaórát számított fel, amelynek alapján az eurónak a Magyar Nemzeti Bank hivatalos középárfolyama szerint a kimutatásban meghatározott 630 400 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj illeti meg. Az ítéltábla ennek mérséklését nem találta indokoltnak.

[60] Arra ugyanakkor nem volt lehetőség, hogy az ítéltábla a fellebbezési ellenkérelem szerint az elsőfokú eljárásban megítélt perköltséget is érintve 18 000 000 forintban határozza meg az ügyvédi munkadíjat. Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség vonatkozásában fellebbezést, vagy csatlakozó fellebbezést nem terjesztett elő; míg a felperes a perköltség mellőzését kérte, amely kérelme a már rögzítettek szerint nem volt alapos. Az ítéltáblának ezért az elsőfokú perköltség felemelésére, így az elsőfokú bíróság által – téves álláspontja miatt – figyelembe nem vett munkadíjnak a megítélésére nem volt lehetőség. A Pp. 81. § (3) bekezdéséből következően a költségfelszámítás szempontjából a különböző szintű eljárásokat önálló eljárásoknak kell tekinteni (Debreceni Ítéltábla Gf.30.011/2019/12.), fellebbezés (csatlakozó fellebbezés) hiányában az elsőfokú eljárás során fel nem számított, vagy az elsőfokú bíróság által fellebbezéssel (csatlakozó fellebbezéssel) nem támadottan figyelembe venni elmulasztott költség a másodfokú eljárásban már nem számítható fel.

[61] Tévesen hivatkozott továbbá az alperes arra, hogy a sikerdíjra vonatkozó rendelkezés a fellebbezés benyújtására tekintettel csak a másodfokú eljárásban alkalmazható; a felszámított munkadíjról, ennek keretében a felszámított sikerdíjról is az elsőfokú bíróságnak kellett ítéletében döntenie a Pp. 82. § (1) bekezdése szerint. Ezen döntése fellebbezéssel vagy csatlakozó fellebbezéssel volt támadható. Az elsőfokú bíróság a felszámított sikerdíjat az elsőfokú perköltség részeként figyelembe vette, részletesen kifejtett jogi álláspontja szerint döntött annak a felperes által megtérítendő mértékéről, az alperes pedig ezen jogi álláspontot fellebbezésben vagy csatlakozó fellebbezésben nem támadta, a fellebbezési ellenkérelemben előadottak alapján pedig az nem volt módosítható. A sikerdíj a megbízási szerződés szerint a jogi képviselőt az ügy jogerős befejezését követően illeti meg a bejelentett kártérítési követelés és a megfizetendő követelés különbözete után; az tehát a perben hozott döntésnek megfelelően, egyszer érvényesíthető. Az elsőfokú bíróság a sikerdíjat a felperes által megfizetendő ügyvédi költség részeként figyelembe vett, az a másodfokú eljárásban már nem volt elszámolható, ezért az ítéltábla másodfokú perköltségként kizárólag a felszámított ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest.

[62] A sikertelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárással felmerült költségének megtérítésére a Pp. 83. § (5) bekezdése szerint nem tarthat igényt.

Debrecen, 2024. augusztus 29.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró